

Praxe Přímé Stezky

2

KVĚTOSLAV
MINAŘÍK

Praxe Přímé Stezky 2

Vydavatelská řada PŘÍMÁ STEZKA
svazek 15

CANOPUS

Květoslav Minařík

Praxe Přímé Stezky 2

Z korespondence Květoslava Minaříka
vybrala Zora Šubrtová

CANOPUS
Praha 2013

Editor © Zora Šubrtová

ISBN 978-80-87692-61-5

PŘEDMLUVA

Druhý svazek výboru z korespondence Květoslava Minaříka se zabývá dvěma tématy:

1. Co píše o svém vlastním duchovním vývoji, o metodách a postupech, a jak charakterizuje svou nauku. Zkráceně *O sobě a své nauce*.

2. Jak sám jako duchovní učitel postupoval a jak má postupovat i každý jiný odpovědný duchovní učitel. Výběr individuálních pokynů těm, koho nazýval „hledající“. Tam uvádíme jen takové pokyny, jaké by snad mohly v určitých situacích pomoci i ostatním, kdo se v nich najdou. Zkráceně *Duchovní učitel*.

V tomto svazku uvádíme i jména adresátů. Od doby, kdy byly uveřejňované dopisy napsány, uplynulo v každém případě tolik let, že ani pro poslední ještě žijící adresáty už nemohou být jejich tehdejší problémy aktuální.

Pro větší přehlednost je korespondence rozdělena do kapitol zhruba po desetiletích. Každé desetiletí od r. 1939, ze kdy pocházejí první dochované dopisy, po polovinu r. 1974, kdy byly napsány poslední, mělo své charakteristické problémy. Nepříznivé okolnosti, plynoucí zejména z politické situace a jejich výkyvů, se v dopisech odrážejí:

1939 – 1950 přepadení Československa nacistickým Němcem, rozdělení Československa na dva státy, druhá světová válka s diktaturou nacismu zejména v Protektorátu Čechy a Morava, krátký oddech 1945 – 1948 a nástup další diktatury, tentokrát komunistické.

- 1950 – 1960 komunistický teror trochu se zmírňující koncem desetiletí.
- 1960 – 1970 postupné politické přeměny vrcholící rokem 1968, zadušené sovětskou okupací a následnou „normalizací“ komunistické nadvlády kolem r. 1970.

Květoslav Minařík byl koncem let šedesátých a v letech sedmdesátých nejen velmi fyzicky vyčerpán, ale také vždy znovu zklamáván nedostatečným úsilím i nepochopením těch, kdo se považovali za jeho blízké žáky. Přesto ve svém úsilí nepolevil, jak o tom vypovídá jeho korespondence z období po r. 1968. Z té doby se také zachovaly snad všechny jeho dopisy. Každý rok ze čtyř let sedmdesátých uvádíme jako samostatnou kapitolu.

Ani v posledních měsících života, tedy v prvním pololetí roku 1974, jeho úsilí neutuchá. Aby ještě výrazněji vyniklo, čím se v tomto období přes svůj katastrofální fyzický stav dokázal zabývat, jsou dopisy v r. 1974 řazeny podle měsíců a v každém měsíci podle dat, kdy byly napsány, až do posledního dne měsíce června.

Ve všech ostatních kapitolách jsou dopisy řazeny podle jmen adresátů abecedně a u každého adresáta chronologicky v rámci období.

Vybrané části všech dopisů zveřejňujeme v původním znění bez jakýchkoli úprav, jen pravopis je přizpůsoben současné normě. Všechny výrazy i slovní a větné vazby zůstaly nezměněny v té podobě, jak je Květoslav Minařík napsal. Slova tištěná kurzivou zvýraznil sám autor.

Přejeme čtenářům, kteří budou tuto knihu studovat, aby z ní dokázali čerpat pomoc na Cestě, kterou pro ně objevil, prošel a popsal Květoslav Minařík.

V červnu 2007

Zora Šubrtová

1. část

O sobě a své nauce

MÍSTO ÚVODU

(Úryvek krátké práce Závěr z r. 1973¹)

Já jsem význam rozdělení subjektu a objektu pochopil hned při první realizaci, před 47 lety. Jenže mystická cesta není dána počiny vůle, nýbrž stavy bytí. Musel jsem dbát na situaci vytvořenou stavu první realizace, a proto osvobozenou již mysl ponořit do bytí, abych je praxí bhakti proměnil z lidského na božské. Druhá realizace, jež ukázala život jako prostou pulsaci vždy neklidného bytí i duševnosti, mne stejně jako každého jiného přinutila slučovat kvality bytí. To znamená slučovat neklidnou duševnost s pojmem nebo ideou hmoty, dokud se vědomí zase neodloučí od této pulsace do té míry, že subjekt a objekt vyniknou jakožto projevy na sobě zcela nezávislé, projevy samé o sobě.

K tomuto dovršení došlo až nyní. A zase se tu potvrzuje mé poznání z procesu první realizace: udrželi-li subjekt svou nezávislost na objektu, čímž se soustřeďování stane sice zcela dokonalým, ale velmi obtížným, může se právem považovat za vládce přírody. Ukazatele toho nemíním popisovat. Chci jen doložit, že teprve když se tělo usilujícího stane dobře abstrahovaným objektem na ničem nezávislého subjektu, mizí jako významný faktor i životní pud, čili vzniká předpoklad pro stav evidentního vykoupení.

Vykoupení? Tento termín netřeba pojímat nábožensky. Stav vykoupení je totiž dosaženo ve vývojovém procesu uvolňování duševnosti od neovladatelných sansárových pulsů. Když je stav vykoupení zcela realizován, ví člověk, že je svoboden, čili neza-

¹ Celá práce byla uveřejněna v knize Květoslava Mínaříka Drahokamy 1.

sažitelný žádnou osudovou nahodilostí nebo nepřekonatelným přílnutím; to se právě dokumentuje stavem vykoupení.

Kdo mě tedy bude následovat, ať dbá velmi pečlivě na to, aby skutečně oddělil subjekt od objektu, vědomého sama sebe od koncentračního předmětu. Nechtě nedovolí, aby svým sebevědomím propadl jakémukoli problému, jenž se snaží strhnout jeho pozornost na sebe. A rovněž tak ať nedovolí, aby ho fascinoval a nakonec upoutal nějaký smyslový prožitek, nebo aby propadl touze po takovém prožitku. Teprve tím bude bezpečen před duchovním pádem, jehož dosahy jsou ve svých důsledcích hrůzné. Nechtě pochopí, že mystické snažení není pro zahrávání si s věcmi, jež probouzejí dočasný zájem, nýbrž že to je odpovědná psychologická záležitost, která rozhodne o dosažení a rozvinutí osobního štěstí nebo neštěstí. A když se bude řídit těmito pravidly pro mystické snahy, dosáhne štěstí, jež překryje i strast skrývající se za neujasněnými touhami.

Jinak ovšem musím říci, že mé realizace byly přehozeny. Druhá měla být první a první měla být druhou. To se stalo proto, že jsem neměl gurma. Odpovědný guru by totiž nikdy nepřipustil, abych usiloval o koncentraci, při níž tak mnoho záleží na rozdělení subjektu a objektu.

Mystické úsilí má totiž začínat zušlechťováním citů. Na to nestačí dodržovat morální předpisy duchovních nauk už během duchovního vývoje založeného na soustředování. V takovém případě jde totiž téměř vždy jen o formální mravní úsilí. K zušlechťování citů je třeba, aby člověk zapomněl na všechno, vyjma dobře se cítit jak subjektivně, tak i k druhým lidem a tvorům. Teprve za těchto podmínek dojde k zbožštění, jehož já jsem dosáhl až po dvacetileté nekompromisní bhakti; ta byla narušována od okamžiku k okamžiku právě výsledky mé první realizace, která měla být realizací druhou.

Je tedy nesmírně důležité zachovat správný postup: především se mravně očistit rozvojem dobrých pocitů a permanentním přáním všeho dobrého všem bytostem a tvorům. Teprve potom, když se tím dosáhne božské realizace, jejímž vlivem bude člověk provi-

ván dobrem a blaženostmi, může se bez nebezpečí nastoupit cesta systematického oddělování subjektu od objektu, sebe sama od koncentračního předmětu. To je vlastně koncentrací, která musí skončit realizací dokonalé abstrakce sebe, což je předpoklad vzniku a rozvoje „světla poznání“ v osobním, denním vědomí.

Pak teprve bude druhá realizace druhou a první první. Člověk tím bude uchráněn nebezpečí scestí, jež končí v šílenství.

1939 – 1950

* Karel Leder a Krista Ledrová
6.12.1943

Z prostého konstatování vychází najevo, že moje metoda vyžaduje jistý druh inteligence, R.¹ pak oddanost. A není mým úkolem tu kterou duševní kvalitu přizpůsobovati té které cestě. Nemám čas a námaha se nerovná užitku. Kromě toho: konám, co je v lidských silách. A říkám s Vivekánandou: jsem rád, že jsem na světě vykonal několik skutků dobrých, a jsem rád, že jsem vykonal na světě několik skutků špatných. A s Rámakršnou: jsem rád, že jsem poznal a pochopil Boha s podobou, a jsem rád, že jsem poznal Boha bez podoby. Přijď, kdo chceš, a napij se vody, které jedni říkají „jal“, druzí „pani“ a třetí „Wasser“. Ale neříkej, že ta voda není „jal“, nýbrž „pani“ nebo „Wasser“. Tím si zahradíš cestu k poznání. ...

Jsou lidé, kteří touží po tom, aby mohli žít v nebi, u paty božského trůnu. Já nemám takových tužeb. Jsem spokojen jako Buddha s existencí Prázdna a se schopností vstupovat do něj. Svět nechávám světu. Ať ze styku se světem povstává co dobrého, nebo nikoli. Vždyť je to stejně všechno smrtelné. Třebas to byl ráj nebo nebe. Jsem přece světem, ve kterém lze bádát až do rozložení posledních zhutňujících prvků. A to mne uspokojuje.

¹ Rudolf Rýdl. Viz seznam zkratk na konci knihy.

5.3.1945

Vážený pane Leder!

Důvěra v Nejsvětějšího vnuká v pravý čas pohnutku k řešení situace nebo problému. A není špatné, když člověk přijme podnět k řešení osobních záležitostí i z myšlenkového napětí v prostoru, vyvolaného psychosou davu. Tím chci říci, že stačí posečkati na vnitřní nutkání nebo se nechat strhnout davem v posledních okamžicích. – Já sám také nečiním nic k záchraně majetku nebo předmětů denní potřeby, ačkoli zdejší poměry nejsou tak odlišné od poměrů u Vás. Ostatně eventuální příval může zasáhnouti všude. A hledati před ním záchranu za každou cenu jest jenom vzdání se důvěry v ochranu Nejvnitřnějšího. Za to ovšem fyzický život nestojí.² Viděl jsem často otevřenou tygří tlamu, čímž jsem byl postaven před otázku pudu vnější sebezáchovy. Nakonec se vždy ukázalo, že šlo o otázku důvěry ve Světlo. Byla to pokušení, která se rozplynula jako dým, aby se nakonec ukázalo, že strach jest vždycky zbytečný. Neboť osud kráčí dále, ať se člověk bojí, nebo nebojí, a ať se snaží zachrániti svůj život pomocí zevní logiky, nebo nikoli. Tak jsem se naučil čekati na vnitřní popudy a podržeti duševní klid.

Situace se zdá býti zlá. Ale nevidím než Světlo. To je dobrým znamením. A jestliže nějaké zkoušky nás potkávají, jest to pak toliko vnitřní výchova pro schopnost podržeti toto Světlo. Podle dřívějších svých zkušeností vím, že se někdy náhle Světlo ztrácí a člověk se ocitá opuštěn prostřed bouře. Pak se dá žíti z důvěry. Říkával jsem si, že Světlo, které tu bylo ještě včera, nemohlo mne dnes zcela opustiti. A ukázalo se, že to je pravda. I to bylo pokušení, které pokládalo otázku důvěry nebo víry. Tak i nyní, kdy na jedné straně vidím zcela jasně neblahé předzvěsti do budoucnosti a na druhé straně Světlo, které jest živoucí předzvěstí ochrany,

² V březnu 1945 se blížil konec 2. světové války. Velení německých vojsk se rozhodlo vytvořit z Turnova opevněné město, o které se mělo bojovat. V tu dobu se tam kopaly zákopy a konaly další přípravy k obraně. Rodina Ledrova bydlela asi 200 m od německých kasáren, kde by patrně byly nejtuzší boje. Německá posádka tam byla až do začátku května 1945.

jsem klidný a bez obav. A věřím, že v tomto Světle budou uchráněni všichni, kteří v něm vidí přístav pokoje. Neobávejte se proto ani Vy. Nechte si poradit od svého rozumu, abyste si nemohl činit výčitky; jinak podržte víru v ochranu Nejsvětějšího.

Poslední dny jsem byl trochu nemocen a rovněž tak manželka. Předtím však jsem byl zdrav dosti dlouho.

O mystice napíši zase příště.

Zdravíme Vás srdečně

M.

21.9.1945

Po všech svých zkušenostech rezignuji ve snaze, již jsem si zvolil před devatenácti lety po spatření karmy nynějších pokolení ve snaze ukázat nové obzory trpícím lidem a pak je eventuálně uvést na tuto cestu. Pustil jsem se do zdolávání překážek se vši svou energií, znalostmi a šikovností, jichž jsem byl schopen, nehledě ani k tomu, kolik nesází mi to způsobuje. Byla to cesta potud zdárná a úspěšná, že jsem skutečně obrátil pozornost některých lidí, podle mého názoru kvalitních ve směru zevním i vnitřním. Ale jinak jest odpor světa až příliš strašný. Lidé prostě nauku znát nechtějí. Tančí nad propastí a jsou rozhodnuti zničit každého, kdo by je chtěl upozornit na tuto okolnost. A tu již já sám nevystupuji jako dobrovolně ustupující.

15.10.1945

Stojím před zjevnou skutečností, že není žádoucí ukazovati lidem jiné obzory než ty, které mají naplniti jejich smyslové tužby. Mluvil jsem o věcech mne zajímavých v Praze a bylo mi řečeno, že „tyto věci naleznou ohlas a místo (ovšem jako zajímavé a naprosto nové studium především), až budou ukojeny (dokonale) požadavky úplně zevní.“ (!) Skutečnost jest však poněkud jiná.

Jsme jako celek na cestě, která končí propastí, což ve mně vzbudilo obavy a způsobilo otřes, i když jsem jinak poměrně imunní proti předzvěstem zlého rázu. Válka měla způsobiti, aby lidstvo bylo za touto propastí. Zatím mohu jen konstatovat, že temnota a propast jest stále před lidstvem a tendence celé naší společnosti k ní jest vyjádřena slovy: dialektický materialismus. Těmito slovy jest asi dáována druhá odpověď lidstva na mou otázku Bohu, zdali by bylo lze hrozící nebezpečí odvrátit. – Ve smyslu snahy odvrátiti toto nebezpečí jsem byl potud činný, že jsem tvořil společnost lidí pracujících stejně jako já, a to s velmi realistickým pojetím významu a účinku těchto prací. Uvážím-li pak pečlivě všechny věci, nebylo hned tak člověka, který pracoval na tomto úkolu za okolností tak zlých, jako jsem já pracoval. ...

Pro mne to znamená, že stojím před novými překážkami, ba více – v začátcích. A z nitra se vybavuje úvaha, zdali má vůbec smysl pracovati pro druhé, když si toho ti druzí tak upřímně nepřejí. (Z toho vyjímám mizivou menšinu těch s opačným přáním.) Zdraví jsem již tomu dal a vzhledem k svým některým vnějším povinnostem musím konstatovat, že je více zatěžovat nesmím. ...

Teprve nyní se dovídáte všechno, co komplikuje můj osud a názor na věc. A jelikož dr. Kovář mne měl k tomu, abych jednal s Vámi, činím tak. Vážím si ho totiž více a více. On první označil jako dobré mé počínání, kterým jsem se začleňoval do společenského života v jistém smyslu, a to je mnoho, uvážím-li, že to odsuzoval p. Rýdl stejně jako dr. Procházka, Drtikol a jiní pánové, kteří byli dosti odvážní považovati se za měřítko nejšťastnějších a nejlepších řešení. Ostatně jich bylo škoda. Mohli mi pomoci. Např. dr. O. Eliáš, který měl velmi vlivné postavení a byl stejně vzdělaný v hermetických naukách a v magii (říkali mu „živý lexikon“), mně potom, když jsem mu řekl, jakým způsobem jsem uskutečnil „toto“ mysterium egyptských mágů, slíbil, že mému poznání bude razit cestu. Bohužel i on při velké čistce na vysokých úradech přišel o život. A já jsem v tom viděl nový realizovaný projev opačných přání těch, kterým záleželo na uplatnění „dialektického materialismu“. Podivné to cesty jedince a mnohých, zvláště magiků, kteří byli stejně poctiví v bádání jako domýšliví na svou domnělou moc.

* Ladislav Sekerák

22.11.1939

Svoboda ducha jest podmíněna správným postojem k prostředí, v němž se nalézáme. Chtíce, touhy a vášně, jež jsou jemnější přirozenosti, nechťejí se dát odstranit, protože povahově se vymykají naší vůli. Proto jest nutno je obejít. K tomu nám dopomůže vzdávání se všeho *v myšlenkách*, spokojenost s osudem (dobrým i zlým), ovládnutí výšlehů hněvu a udržování klidu za všech okolností. Můžeme jinak činiti, co chceme, a přece budeme svobodni, nepřilneme-li duševně k pozemskému. Říkám Vám to z vlastní praxe. I já mám vlastnosti, které z člověka dělají člověka, ale cítím se úplně svoboden, protože se nespojuji s hrubým světem city, myšlenkami, sympatiemi, láskou atp. A kdyby se stalo, že nějakým způsobem bych zničil vnitřní lpění a sklon k lásce k pozemskému, věřte mi, že by to byl můj poslední tah na zemské planetě. A protože si vážím žití v diferencovaném, protože jest možno druhým pomáhat a přemáhat zlo, čekám trpělivě, až sám osud odstraní to, co brání duši, aby vstoupila do nirvány. Naučil jsem se spokojenosti a lásce k osudu, a proto neexistuje snad události, která by mne donutila k akci, jejímž výsledkem jest svoboda, dosažená proti karmickému určení.

1950 – 1960

* František Antoch

31.1.1955

Povím Vám něco o sobě: bouře ustala. Po velikých úsilích a tlacích se konečně nic nepohne. A? – Mělo to být dříve. Nemylte se! Mystice rozumím od roku 1926. Od téhož roku jsem dovedl bytost ustalovat systematicky. A přece, aby se to stalo, musel jsem užít všeho důvtipu, energie, odvahy atd., abych udělal pořádek s konečnou platností v podvědomých základech bytosti. Teď tomu je. Téměř po třiceti letech skutečného probuzení. – Vy jste se ještě neprobudil. A probudíte-li se a budete-li jako já potřebovat tolik let na definitivní ustálení, kolik Vám bude? 150 let? Kéž se Vám do té doby dobře vede.

* Antonín Bajer

8.2.1952

Milý příteli!

Všechno, co dělám, je kvůli pořádku. Zdá se mi to zralé s ohledem na všechno. A konečně jsem k tomu svým nitrem veden a je možné, že hlavně proto, že to je zdravotně se mnou tak, jak je.

Snažím se, abych mohl být niterně spokojen, že jsem nic nezanedbal, kdyby přece jen zdraví mne vrhlo i duševně zpět. Ostatně jsem zatížen i zdravotním stavem manželky, která se mi zdá stále

na rozhraní k duševnímu zhroucení. Právě mně psala, že menses nepřestává, ale prý se šetří. V každém případě i odtud na mne přechází značné zatížení.

Pokud jde o Mílu, zdá se, že chce přispět k mé spokojenosti. Rýsuje se u něho všechno dobře, ačkoli se mi nezdá být neochvějný. Ale to jsou zbytky chybného počínání v minulosti, které mizí se zlepšováním. ...

Neměj tedy starost, pokud jde o mne. Zdá se mi, že si nemohu stěžovat na disharmonii. Nikdy jsem nebyl tak prost starostí o nauku jako nyní. A jelikož právě tyto starosti byly tak veliké, působily na mne zhoubně víc jak co jiného. Teď to zmizelo. A z toho důvodu se cítím i zdravotně tak, že je vše poměrně dobře únosné. Ovšem vím, že otřesy, které zanechaly stopy v organismu, budou doznívat s dalším rozvojem zdravotních poruch. Ale i s tím jsem spokojen. To znamená, že bych se nechtěl vrátit v životě zpět ani o krok, třebaže do lepších podmínek. Neboť nevím, co bych měl ještě dobrého očekávat od života. I překážky ze strany manželky se v celkovém rámci zdají mít poměrně dobrou tvář, když je porovnávám se vším v minulosti. A to všechno se mi zdá dobrou předzvěstí pro nauku. Můžeš-li tomu věřit, nebudeš mít starostí.

Nazírám na všechno vůbec tak, že mám právo si odpočinout. Z užšího hlediska vím, že ti, kdo se mne ptali na nauku, mohli dříve více získat a že dnes, vida před sebou duše otevřenější, nemohu již předložit nikomu to, co jsem dříve mohl předložit, protože považuji svůj nynější stav za znamení, že to být nemůže a nesmí. Z toho hlediska je mnohé prohráno, ale snad dosti vyhráno. Případá mi to, že osud nechce dát, aby vše po mně zůstalo jenom jasné. To jsou osudy těch, kdo hledají, osudy nauky, osudy celku. Ty sám máš předpoklady na být poznání, jestliže setrváš v nekompromisním úsilí. Zatím dbej jen toho, abys při úsilí o své zdokonalení nepůsobil na jiné jakkoli nepříznivě. To říkám proto, že ten, kdo usiluje nekompromisně, udělí často něco ze své tvrdosti, již uplatňuje vůči sobě, i jiným. To však jsou velmi jemně vystupující projevy, alespoň vzhledem k vlastním možnostem sebezpozorování. A také je nutno opatrně vážit všechny vlastní projevy, zda se nezdají být špatnými jenom proto, že ten který

člověk cítí příliš se svou zevní osobností. Z toho důvodu se musí dávat pozor na to, zda v jednání s jinými může mít člověk dobré svědomí, že jednal dobře v mezích možností a nezbytností.

Tak to by bylo asi všechno, co vyplynulo na papír. Snad se brzy budeme moci sejít a pak se můžeš zeptat, na co budeš chtít. Jinak nerad některé věci svěřuji papíru.

Pozdrav od pí L.

* Cafourek
22.12.1955

Pochopil jsem, že na problém mystického vývoje mohou nazírat různí lidé různým způsobem. Ale všeobecně se alespoň v našich krajinách zdá, že každý jej spatřuje v tom, že skutečná svoboda je uskutečnitelná jen prostřednictvím stupňování jáství. To znamená, že se zapomíná na to, že živé bytosti jsou pouhými kolečky velikého stroje, jehož pérem je karma. Z toho důvodu může téměř každý člověk, který se chce považovat za mystika, vyvozovat úsilí vystupňovat vědomí jáství do té míry, že se pak začne domnívat, jako by byl nejdůležitějším kolečkem ve vesmírném stroji. ...

Ve skutečnosti Minařík pochopil, že duchovní svoboda existuje jen za předpokladu, že se člověku podaří vymanit se ze soukolí stroje, poháněného pérem karmy; z toho důvodu je jeho úsilí založeno na eliminační metodě. – Minařík ví, že ať se člověk jakkoli důkladně obkluzuje přesvědčením, že je nejdůležitějším kolečkem ve stroji života, přece zůstává faktem, že toto přesvědčení nemá vůbec žádného vlivu na skutečnost, již je to, že je poháněn pérem karmy. Z té příčiny není u Minaříka spatřitelné stupňování jáství a též ani vědomí důležitosti toho kterého mystického pochodu, který je vždy jen přechodný. ...

Právě v poměru ke zrušení karmy může člověk zešílet v úsilí o vystupňování duchovního sebevědomí nebo se může zaklít do dokonalé lhostejnosti k problému vlastního začlenění, a přece zůstane skutečnost skutečností: zaponení člověka do soukolí stroje, poháněného karmou.